

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421200664
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8421200664.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. X, XXX XX C., zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 23 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 844,31 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 4Csp/34/2021-100 zo dňa 21.10.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch I. a III.

II. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:
„I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov k rukám zástupcu žalobcu AK JUDr. Igor Šafranko, advokát, Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie prijal záver, že právoplatným ukončením konania vedeného na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 4Csp 9/2019 bol naplnený prvý predpoklad úspešného uplatnenia porušenia spotrebiteľského práva alebo povinnosti dodávateľa umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovanej právo na primerané finančné zadostučinenie. Súd v danej veci prijal záver, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.02.2015 je potrebné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, a to jednak podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľský úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len ZoSÚ), a to z dôvodu nedostatku písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, tzn. z dôvodu absencie niektorých obligatórných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovaných § 9 ods. 2 písm. f) a j) ZoSÚ (údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, údaj o výške RPMN na úver, vrátane uvedenia všetkých predpokladov použitých na jej výpočet). Súd prvej inštancie mal naplnené oba zákonné predpoklady pre vznik práva žalobcu ako spotrebiteľa na primerané finančné

zadosťučinenie proti žalovanej podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Preto mal za to, že základ uplatneného nároku v prejednávanej veci je daný.

Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie zohľadnil predovšetkým skutočnosť, že u žalovanej sa nejedná o ojedinelé a výnimočné protiprávne konanie. Súdu z vlastnej činnosti, ako aj z množstva verejne dostupných súdnych rozhodnutí je známe, že žalovaná opakovane v množstve prípadov porušila pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch predpisy na ochranu spotrebiteľa, pričom ani množstvo súdnych rozhodnutí vydaných v jej neprospech nemá na žalovanú preventívny a odradzujúci účinok. Doterajší nedostatočný preventívny a odradzujúci účinok súdnych rozhodnutí na žalovanú potvrdzuje aj aktuálna procesná obrana žalovanej v prejednávanej veci, v ktorej sa žalovaná aj napriek už vcelku konštantnej judikatúre a právoplatnému rozsudku vo veci sp. zn. 4Csp 9/2019 aktívne naďalej bránila aj voči samotnému právnemu základu uplatneného nároku. Na druhej strane súd pri rozhodovaní o výške finančného zadosťučinenia zobral do úvahy, že žalobca v dôsledku protiprávneho konania žalovanej musel po dobu cca 2 rokov strpieť súdne konanie iniciované žalovanou a aktívne sa brániť. Súd prvej inštancie zároveň zohľadnil aj to, že žaloba žalovanej, o ktorej súd rozhodoval v konaní sp. zn. 4Csp 9/2019, bola sčasti, a to ohľadne 173,03 eura dôvodná. Žalobca túto sumu po podaní žaloby dobrovoľne zaplatil, keď po podaní žaloby zaplatil celkom 213,17 eura. Celková výška nedôvodne žalovanej sumy, o ktorú sa žalovaná v tomto konaní chcela na úkor žalobcu obohatiť tak predstavovala 591,02 eura (631,15 eura - 40,13 eura) s prísl., pričom žalovaná sa reálne na úkor žalobcu dobrovoľným zaplacením sumy 213,17 eur počas konania obohatila o 40,13 eura. Zhodnotením všetkých okolností v prejednávanej veci, závažnosti, intenzity a trvania dôsledkov porušenia spotrebiteľského práva na žalobcu v prejednávanej veci, ujmy, ktorá žalobcovi vznikla a ktorá mu hrozila, sledujúc predovšetkým sankčný a odradzujúci účinok žalovanej ako dodávateľa od protiprávneho konania voči spotrebiteľom, súd prvej inštancie za primerané považoval finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Súd takto rozhodol aj na základe komparácie výšky finančných zadosťučinení priznaných súdmi v obdobných spotrebiteľských veciach, v ktorých sa jednalo o jedno základné súdne konanie, v ktorých výška hroziaceho bezdôvodného obohatenia dodávateľa na úkor spotrebiteľa predstavovala aj niekoľko-násobne vyššiu sumu, ako v prejednávanej veci, a v ktorých súdy priznali finančné zadosťučinenie v rozsahu 300 eur - 500 eur.

3. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalobca bol v spore čo do základu uplatneného nároku úspešný. Výška priznaného nároku závisela od voľnej úvahy súdu. Preto súd v súlade s doterajšou judikatúrou priznal žalobcovi voči žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. a III. podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Napádaný rozsudok považovala za nepreskúmateľný a nezákonný pre absenciu dôvodov, ktorými by súd odôvodnil sumu 500 eur ako primerané zadosťučinenie. Podľa žalovanej primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody. Rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje žiadny záver o takýchto skutočnostiach. Žalovaná napáda záver súdu o tom, že podaním žaloby na súd sa mala žalovaná chcieť obohatiť. Ide o skutkovo a právne nedôvodné a nepodložené závery, keďže nie je zrejmé, ako je možné chcieť získať obohatenie podaním žaloby na súd. Okrem faktu, že súd nie je možné napríklad uviesť do omylu, platí predsa v spotrebiteľských veciach, že súd koná ex offio v prospech spotrebiteľa, prihliada v jeho prospech a nahrádza jeho pasivitu postupom a úkonmi, ktoré sú de facto jeho zastupovaním. Označený záver súdu je preto nepodložený a nezákonný a pokiaľ z neho súd vychádzal pri rozhodovaní, je rozsudok nezákonný. Žalovaná namietala ďalej predčasnosť napádaného rozsudku a porušenie práva súdom na riadne vypořádanie sa s procesnou obranou sporovej strany. Žalovaná v rámci procesnej obrany namietala neprimeranosť spôsobu výkonu práva uplatňovať primerané finančné zadosťučinenie vyplývajúcu z toho, že žalobca si už uplatňoval obdobný nárok v konaniach vedených pred Okresným súdom Kežmarok pod sp. zn. 8Csp/42/2021. Súd prvej inštancie sa mal ex offio vysporiadať s tým, či výkon práva podaním žaloby v tomto konaní je v súlade so zákonom jednak z hľadiska, či ide o výkon práva v súlade so zákonom (najmä § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čl. 5 Ústavy SR), a tiež z hľadiska nároku na náhradu trov konania. Postup žalobcu, ktorý v zásade od každého ním iniciovaného konania (žalobca podával žaloby samostatne bez toho, aby podal jednu žalobu, čo nemá žiadny oprávnený vecný alebo procesný význam) odvodzuje uplatňovanie primeraného finančného zadosťučinenia odporuje účelu hore citovaného zákonného ustanovenia. Z

postupu žalobcu, ktorý bez relevantného dôvodu nepodal jednu žalobu, ale x žalôb, by potom vyplývalo, že by ešte aj každú ním podanú žalobu mohol rozdeliť na ďalšie a ďalšie čiastkové žaloby, čo by zrejme malo viesť k tomu, že v každom takto iniciovanom čiastkovom konaní by si uplatňoval požiadavku na finančné zadosťučinenie. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd napádaný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, alebo rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Žalovaná si zároveň uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. K odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca. Uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti odôvodnenia spĺňa a preto ho považuje za dostatočne odôvodnený. V napadnutom rozsudku sa súd jednoznačne vypořiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovanej a jednotlivé dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy. Žalovaná sa nielen pokúsila na jeho úkor obohatiť, ale sa aj skutočne obohatila a naďalej voči nemu sa domáhala zaplataenia ďalšej sumy. Žalobca bol nútený v základnom konaní sa brániť. Intenzita porušenia spotrebiteľského práva je daná rozsudkom vydaným v základnom konaní a je vyjadrená zamietnutím žaloby v celom rozsahu. Keďže je spotrebiteľ, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie právnej normy § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovanej voči svojim pochybeniam považoval žalobca súdom priznanú sumu 500 eur, ale aj mím uplatnenú sumu 844,31 eura nielenže za primeranú, ale aj zjavne nízku. Ak má primerané finančné zadosťučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo primerané finančné zadosťučinenie priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. S poukazom na uvedené argumenty žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. So zreteľom na obsah odvolania žalovanej bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyhovel čiastočne žalobe, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok II., ktorým bolo žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá žalobca odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalovanej, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Odvolací súd sa najprv vypořiadal s odvolacou námietkou žalovanej, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy

a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie rozsiahlo, ale zároveň výstižne vysvetlil, z akých dôvodov žalobe o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia v čiastočnom rozsahu vyhovel (čo do nároku a čiastočne čo do výšky), poukazujúc pritom na judikatúru súdov v tejto oblasti žalôb. Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa

12. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

13. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

14. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v celkovej výške 844,31 eura titulom úspešného uplatnenia (bránenia) svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 4Csp/9/2019, v konaní o zaplatenie 804,18 eura s príslušenstvom.

15. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Kežmarok č.k. 4Csp/9/2019-63 zo dňa 20.10.2020, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne (v tomto spore žalovanej) voči žalovanému (v tomto spore žalobcu) o zaplatenie 814,18 eura, keď bol konštatovaný právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z dôvodu absencie písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere a údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, o výške RPMN na úver, vrátane uvedenia všetkých predpokladov použitých na jej výpočet. Žalovanému tak vznikla povinnosť vrátiť žalobkyni iba hodnotu poskytnutej istiny úveru bez poplatku za úver vo výške 1.350 eur, a keďže žalovaný uhradil celkovo 1.390,13 eura, teda viac ako mu bolo poskytnuté, žaloba bola zamietnutá. Rozsudok Okresného súdu Kežmarok nadobudol právoplatnosť 11.03.2021.

16. Za stavu, keď právoplatným rozsudkom Okresného sudu Kežmarok č.k. 4Csp/9/2019-63 zo dňa 20.10.2020 došlo k zamietnutiu žaloby dodávateľa voči spotrebiteľovi v dôsledku prijatých záverov, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýbali jej podstatné náležitosti, v dôsledku čoho je poskytnutý spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný. Bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovanej právo na primerané finančné zadosťučinenie.

17. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

18. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadosťučinenia v sume 500 eur. Z priloženého spisu sp. zn. 4Csp/9/2019 je zrejmé, že žalovaná v pôvodnom základnom konaní žiadala od žalobcu zaplataenie sumy 804,18 eura, tento nárok však okresný súd posúdil za dôvodný len v časti 173,03 eura (sumu, ktorú žalobca dobrovoľne uhradil po podaní žaloby). Teda žalovaná sa v základnom konaní snažila bezdôvodne obohatiť voči žalobcovi o sumu 631,15 eura (804,18 eura mínus 173,03 eura). Je potrebné prihliadnúť aj na postoj žalovanej, ktorá v konaní spochybňovala dôvodnosť podanej žaloby, v dôsledku čoho bol žalobca dlhodobo nedôvodne vystavený stavu právnej neistoty. Zároveň v tomto prípade nešlo o ojedinelé a výnimočné protiprávne konanie zo strany žalovanej, ako konštatoval súd prvej inštancie. Pokiaľ teda súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur a vo zvyšku žalobu zamietol, odvolací súd považuje túto sumu za primeranú a zodpovedajúcu okolnostiam tohto prípadu. Cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv, a to uložená suma 500 eur predstavuje.

19. Pokiaľ žalovaná poukazuje v odvolaní na iné konania a z nich vyplývajúce nároky na primerané finančné zadosťučinenie, tak tieto nároky vyplývajú z iných základných súdnych konaní a rozsudkov ako právnych titulov pre primerané finančné zadosťučinenie, tak ako to vysvetlil súd prvej inštancie v bode 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu ku konaniam o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 4Csp/9/2019 a 8Csp/42/2021. Len samotná skutočnosť, že sa jedná o konania medzi totožnými sporovými stranami, nemusí viesť k záveru o nutnosti iniciovania jedného spoločného konania, pretože ide o nárok z rozdielnych právnych základov, resp. titulov (rozsudkov).

20. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku I. a súvisiacom výroku III. postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).